

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **Y. Y.**
státní příslušností Ukrajina
bytem v ČR: P.
zastoupen Mgr. Lilianou Křístkovou, advokátkou
sídlem náměstí I. P. Pavlova 1785/3, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2014, č.j. OAM-267/LE-BE03-K07-2013

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Lilianě Křístkové, advokátce se sídlem Praha 2, nám. I. P. Pavlova 1785/3, se přiznává odměna za zastupování ve výši 8.228 Kč, která bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (na kopii napadeného rozhodnutí zaslané žalobcem bylo jako datum vydání rozhodnutí uvedeno neexistující datum 29. 2. 2014, na stejnopisu rozhodnutí ve

správním spise jako datum vydání napadeného rozhodnutí bylo uvedeno datum 19. 2. 2014; soud tak vycházel z data vydání rozhodnutí dne 19. 2. 2014), jímž bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. V žalobě namítal, že žalovaný nedbal o tom, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu, neboť žalobce žalovanému uvedl, že se v případě návratu obává pronásledování ze strany zločinecké skupiny, která se zabývá obchodováním s lidmi i drogami; právě tato skupina jej v minulosti několikrát vydírala a vyhrožovala mu z důvodu jeho obeznámení s jejich činnostmi; tato skupina, která jednala ve spojení s jeho bývalou přítelkyní, ho silně ohrožovala a znemožňovala mu poklidný život. Neustálou hrozbou této skupiny však žalovaný dle žalobce nepovažoval za relevantně závažnou a nezabýval se dostatečně skutečnostmi, které žalobce vylíčil. Proto žalobce navrhl zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

2. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem, odkázal na obsah správního spisu a napadeného rozhodnutí a uvedl, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil, a opatřil si úplné podklady pro vydání rozhodnutí, přičemž trval na správnosti vydaného rozhodnutí. Žalovaný dle svého tvrzení jako podklad k rozhodnutí využil kromě samotné žádosti a protokolu o pohovoru též široké portfolio informací o zemi původu, jmenovitě vycházel z Informace MZV ze dne 19. 9. 2012, Zprávy MZ USA o dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2011 ze dne 24. 5. 2012 a za rok 2012 ze dne 19. 4. 2013, Výroční zprávy Freedom House, leden 2013 či Informace Mezinárodní organizace pro migraci ze srpna 2012 a přihlédl rovněž k materiálům PČR k otázce existence důvodů znemožňujících vycestování cizince. Podle žalovaného žalobce v průběhu řízení neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mu ve vlasti hrozilo pronásledování z azylově relevantních důvodů dle § 12 písm. b), tedy z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů; skutečnosti uvedené žalobcem, tedy jeho neshody s bývalou partnerkou ohledně výživného na syna a obava ze střetu se známými bývalé partnerky, nelze důvodům pro udělení azylu podřadit; také domněnku žalobce, že je ovlivňován magií, a tím byl zapříčiněn jeho diabetes, nelze považovat za azylově relevantní. Žalovaný dále poukázal na omezený soudní přezkum rozhodnutí dle § 14 zákona č. 325/1999 Sb. a poznamenal, že řádně zjistil a posoudil žalobcovu osobní, sociální a ekonomickou situaci, zdravotní stav a věk žalobce a odkázal na závěry vydaného rozhodnutí, které jsou dle jeho slov dostatečným a srozumitelným způsobem odůvodněny a ze kterých jasně plyne, z jakých důvodů neshledal důvody hodné zvláštního zřetele k udělení mezinárodní ochrany dle § 14 zákona č. 325/1999 Sb.; jak žalobce sám uvedl, jeho zdravotní stav je dobrý, trpí diabetem a má vysoký krevní tlak, nicméně je medikován a léku Maninil má dostatek, lék je dle jeho slov volně dostupný i v lékárně na Ukrajině. Podle žalovaného tak sám žalobce neuvedl žádné relevantní skutečnosti, které by správní orgán mohl v souvislosti s § 14 zákona č. 325/1999 Sb. vzít v potaz. Žalovaný rovněž uvedl, že vážná újma žalobci ve smyslu § 14a zákona č. 325/1999 Sb. nehrozí, neboť ze strany státní moci žádné potíže neměl a ani mu tato v případě návratu do země původu, jako neúspěšnému žadateli, dle informací opatřených žalovaným nehrozí; pokud jde o žalobcův konflikt s bývalou partnerkou a jejími známými, pak se jednoznačně nejedná o pronásledování ze strany státních orgánů, nýbrž o spor soukromých osob; žalobce se

ani nepokusil tento spor jakkoliv řešit za pomoci policie či jiných státních orgánů a domáhat se tak ochrany svých práv. Ohledně obavy žalobce ze skupiny osob, o níž má údajně informace a které měly obchodovat s lidmi a prodávat drogy, žalovaný upozornil na skutečnosti, které žalobce uvedl v pohovoru ze dne 9. 1. 2014; o této skupině se údajně dozvěděl od jistého V. v autobuse cestou z Brna do Prahy, tedy již na území České republiky, a nikoliv před opuštěním vlasti, tedy činnost této skupiny a její existence jistě nemohla být důvodem, pro který žalobce opustil vlast, jak dříve uvedl; zmíněného V. blíže nezná, neví, co s ním bylo dál po vystoupení z autobusu, zmíněnou zločineckou skupinu ani její členy žalobce též nezná ani nebyl schopen vysvětlit, z jakého důvodu se mu neznámý muž svěřoval, případně proč by jej měli členové této zločinecké skupiny kontaktovat. Podle žalovaného žalobce následně uvedl, že mu telefonovali neznámí lidé s různými dotazy a požadavky, nicméně nebyl schopen vysvětlit, o jaké osoby se jednalo ani z jakého důvodu byl jimi kontaktován. Žalovaný dodal, že žalobce nepochybně má možnost přestěhovat se do jiné části státu a účinně tak řešit svou situaci s bývalou partnerkou vnitřním přesídlením, když jiná část země je pro žalobce bezesporu dostupná, přesun do jiné části Ukrajiny by vyřešil jeho spor s bývalou partnerkou a jejími známými, žalobci nehrozí, že by byl navrácen do místa původního bydliště a ochrana v jiné části země jistě splňuje minimální standard ochrany lidských práv; také žalobci nic nebrání v tom, aby se v případě jakýchkoliv dalších konfliktů s těmito osobami obrátil na státní orgány. Závěrem žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

3. Na jednání konaném před zdejším soudem dne 22. 1. 2018 účastníci řízení setrvali na svých názorech a procesních stanoviscích.
4. Správní spis pak především obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: protokol Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie o vyjádření účastníka řízení ze dne 4. 10. 2013, č.j. KRPA-377633/ČJ-2013-000022, prohlášení žalobce ze dne 10. 10. 2013 o mezinárodní ochraně, žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany doručenou žalovanému dne 14. 10. 2013, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 14. 10. 2013, vyjádření Zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra ze dne 15. 10. 2013 k aktuálnímu zdravotnímu stavu žalobce, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 9. 1. 2014, informace Ministerstva zahraničních věcí o Ukrajině ze dne 19. 9. 2012, č.j. 113285/2012-LPTP, a ze dne 2. 10. 2013, č.j. 110044/2013-LPTP, zprávy Ministerstva zahraničí Spojených států amerických ze dne 24. 5. 2012 o dodržování lidských práv za rok 2011 a ze dne 19. 4. 2013 o dodržování lidských práv za rok 2012, zprávu Freedom House z ledna 2013 s názvem „Svoboda ve světě 2013 – Ukrajina“, zpravodajství České tiskové kanceláře z prosince 2013 a ledna 2014 o dění v Ukrajině, protokol o seznámení žalobce s podklady rozhodnutí ze dne 9. 1. 2014, žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2014, č.j. OAM-267/LE-BE03-K07-2013.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále též „s.ř.s.“/), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce dne 14. 10. 2013 podal žalovanému žádost o udělení mezinárodní ochrany. V této žádosti uvedl, že svoji vlast opustil v září 2013, protože na Ukrajině existuje skupina lidí, o kterých má informace, že dělali nezákonné věci, konkrétně praktiky obchodu s lidmi a prodej drog; tito se báli, že na ně žalobce něco vyzradí, vyhrožovali mu, a proto musel odjet. Žalobce podle svého tvrzení přešel nevědomky hranice na Slovensko cestou na houbách; do České republiky cestoval ze Slovenska autobusem a vlakem; o azyl požádal, protože chce zůstat v České republice, má zde přítelkyni a syna a chce tady s nimi žít, na Ukrajinu se bojí vrátit. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 14. 10. 2013 tvrdil, že po příjezdu na Ukrajinu z České republiky bydlel se svojí tehdejší přítelkyní v Černé Tise u Rachova. Poté, co mu známý jeho bývalé přítelkyně odmítl vydat věci, došlo k hádkám, konfliktům i tělesnému napadení žalobce; žalobce tak roku 2002 odjel do Užhorodu, kde bydlel u známého. V roce 2008 se seznámil se svou současnou přítelkyní, s níž na Ukrajině bydlel ve společné domácnosti; ona ale odjížděla do České republiky za prací; v roce 2010 otěhotněla a odjela do České republiky, kde zůstala. Žalobce se z důvodu stále zhoršující situace rozhodl také odejít, neboť jeho bývalá přítelkyně jej pronásledovala a ohrožovala. Jednoho dne šel do lesa na houby, měl s sebou asi 50 euro a jak chodil po lese, tak zabloudil a ocitl se na slovenské straně u autobusové zastávky; když už byl na Slovensku, rozhodl se odcestovat pryč od problémů; koupil si jízdenku na autobus a dál jel vlakem až do České republiky. Vystoupil v Brně, měl ještě nějaké peníze a doklad Ukrajiny; sedl si na lavičku a usnul, ve spánku jej okradli a vzali mu peníze i doklad; když se probudil, byl nervózní a cestou po ulici našel občanský průkaz Slovenska a tašku se zbraněmi. Uvedl, že z vlasti odjel, protože tam měl strach; nemůže tam bydlet, stále jej ohrožují; v minulosti ho pořezali na ruce, střelili do nohy a rozbili mu hlavu. Žalobce uvedl jméno své současné přítelkyně s tím, že tuto skutečnost nesdělil policejnímu orgánu, neboť se bál, že by jí ublížili; jeho bývalá přítelkyně má známé všude – i u mafie – a mohla by jeho přítelkyni a syna ohrozit; žalovanému toto jméno uvádí, protože věří, že z toho přítelkyně problémy mít nebude a že ji ochrání. Když přijel, nekontaktoval ji, protože na ni neměl telefon, ale přes známého se mu podařilo dát jí zprávu a už za ním v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová byla. Neví, na jaké adrese přítelkyně se synem žije, ještě tam nebyl. Dále sdělil žalovanému, že v minulosti neměl ve vlasti problémy se státními orgány, úřady, soudy, policií či armádou, přičemž neměl problémy ani kvůli rase, národnosti a pohlaví; v souvislosti s náboženstvím měl takové problémy, že bývalá přítelkyně i její sestra se zabývají magií a ovlivňují tím ostatní lidi i žalobce tak dalece, že se domnívá, že mu způsobily diabetes. Při pohovoru dne 9. 1. 2014 žalobce sdělil žalovanému, že policii poskytl informace o albánské mafii, asi pět dní poté mu volal nějaký ukrajinsky hovořící muž, proč žalobce dává informace a že jakmile vyjde ven, že jej napadnou a způsobí zlomeniny. Dále žalobce sdělil žalovanému jakési informace o údajné varně pervitinu v České republice s tím, že kdyby to sdělil policii, dostalo by se to ven a měl by problémy. S osobami, které mají obchodovat s lidmi nebo prodávat drogy, se žalobce dle svého tvrzení přímo nesetkal, vyhrožovali mu telefonicky, má o nich informace jen od V., který mu to řekl v autobuse cestou z Brna do Prahy; V. nezná, neví, proč mu tyto informace svěřoval, neví, co s ním bylo dál po vystoupení z autobusu. Žalobci dle jeho tvrzení vyhrožovala i jeho bývalá přítelkyně prostřednictvím žalobcovy matky. Ke svému zdravotnímu stavu žalobce vypověděl, že má cukrovku a vysoký krevní tlak, na což bere léky, které kupoval v ukrajinské lékárně.

7. Žalovaný napadeným rozhodnutím žalobci mezinárodní ochranu neudělil, neboť neshledal naplnění žádného z důvodů dle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb.
8. V § 12 zákona č. 325/1999 Sb. je stanoveno: „Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
9. Podle § 2 odst. 8 zákona č. 325/1999 Sb. ve znění účinném ke dni 29. 4. 2013 (datum podání žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany) za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.
10. Podle závěru soudu žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě nichž by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., tudíž nebyl naplněn důvod udělení azylu dle § 12 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb.
11. Co se týče důvodu udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., žalobce podle závěru soudu neuvedl ani žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by měl být ve své vlasti pronásledován z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Naplnění žádného z důvodů dle § 12 písm. b) cit. zákona žalobce ostatně ani v žalobě, ani v průběhu správního řízení netvrdil (s výjimkou krajně nevěrohodného tvrzení o magii provozované jeho bývalou přítelkyní a její sestrou, v důsledku čehož se u něho měl projevit diabetes; i kdyby však takové tvrzení bylo čistě hypoteticky pravdivé, neznamenalo by to naplnění důvodu hrozby pronásledování z důvodu náboženství, jak tvrdil žalobce v průběhu správního řízení, neboť ani taková čistě hypotetická, resp. spíše fantazijní možnost by neznamenala, že žalobce je ve své vlasti vystaven hrozbě proto, jakého je vyznání nebo že je bez vyznání).
12. Co se týče žalobcem namítané hrozby pronásledování ze strany osob okolo jeho bývalé přítelkyně (dle tvrzení žalobce se jedná o zločineckou skupinu), ze správního spisu nevyplývá, že by se žalobce pokusil řešit tyto problémy tím, že by se obrátil na ukrajinské státní orgány s žádostí o pomoc či ochranu, a to poté, co měl být ze strany těchto osob napaden. V této souvislosti lze odkázat na závěry konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, srov. kupř. jeho rozsudek ze dne 17. 10. 2017, č.j. 10 Azs 189/2017-67: „...[Z]a stěžovatelskými potížemi v roce 1998 stály soukromé osoby, nikoli představitelé státu. Zároveň je zřejmé, že stěžovatel nepožádal o ochranu žádné státní orgány, a v takové situaci nemůže účinně žádat o ochranu teprve orgány cizího státu (srov. např. rozsudky ve věcech 4 Azs 5/2003 a 3 Azs 22/2004).“ Vzhledem k tomu, že žalobce zjevně nepožádal o ochranu ukrajinské státní orgány, nemůže účinně žádat o ochranu teprve orgány České republiky.
13. Soud na okraj podotýká, že se plně ztotožňuje s následujícími závěry obsaženými v žalobou napadeném rozhodnutí a nemá, co by k nim dodal: „Správní orgán připomíná, že pokud se jmenovaný skutečně cítil ohrožen, mohl se obrátit na příslušné státní

orgány se žádostí o pomoc.... Jak vyplývá z aktuálních informací o Ukrajině, konkrétně Informace MZV ČR č.j. 113285/2012-LPTP ze dne 19. září 2012, je na Ukrajině možné obrátit se na policii a lze podat i stížnost proti postupu příslušníků policejních orgánů či jiných orgánů státní moci v případě, pokud občan není s prací příslušného orgánu spokojen. V zemi je zřízen institut Ochránce lidských práv (ombudsmana), kam se občané rovněž mohou se svými stížnostmi obracet. Jmenovaný však žádnou z těchto možností nevyužil a namísto toho se rozhodl Ukrajinu opustit, přičemž důvodem jeho odjezdu z vlasti bylo nikoliv zajistit si tímto krokem ochranu, ale pobývat v ČR se svou současnou přítelkyní a nezletilým synem....

Správní orgán má zároveň značné pochybnosti o pravdivosti žadatelem prezentovaného azylového příběhu. K tomuto názoru dospěl správní orgán po pečlivém prostudování žadatelových sdělení učiněných jím v rámci jeho žádosti a dvou pohovorů v rámci řízení o mezinárodní ochraně s ním provedených a na základě rozporů v těchto jeho výpovědích zjištěných. Jmenovaný do protokolu o pohovoru ze dne 14. 10. 2013 uvedl, že byl ze strany osoby vystupující jménem jeho bývalé přítelkyně fyzicky napaden. Na Vánoce roku 2002 se přestěhoval do Užhorodu, kde mu však bylo i nadále vyhrožováno a opět došlo k fyzickému napadení jmenovaného. Mimo to měl být pořezán na ruce, postřelen do nohy a mělo mu být způsobeno zranění hlavy. Do protokolu o pohovoru ze dne 9. 1. 2014 však jmenovaný uvedl, že došlo pouze k jednomu fyzickému napadení, a to přibližně před osmi lety v domě jeho bývalé přítelkyně, kdy došlo ke rvačce, při které byl pořezán. O svém přestěhování do Užhorodu se žadatel již nezmiňoval, rovněž jako o dalším fyzickém útoku na svoji osobu. Značné pochybnosti má správní orgán i ohledně rodinné situace žadatele, kdy do své žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 14. 10. 2013 uvedl, že neví, zda jeho rodiče vůbec ještě žijí, do protokolu sepsaného na PČR dne 4. 10. 2013 dokonce uvedl, že by na Ukrajině měli žít jeho rodiče, nicméně neví, zda ještě žijí, jelikož se s nimi deset let neviděl. Do protokolu o pohovoru ze dne 9. 1. 2014 však jmenovaný uvedl, že o přítomnosti své bývalé přítelkyně O. K. na území ČR ví od své matky, které volal před svým zadržením. Z vyjádření žadatele tedy vyplývá, že s matkou je v kontaktu, když je mu známo její telefonní číslo a tato je srozuměna s jeho problémy s bývalou přítelkyní. Z výše uvedených tvrzení taktéž plyne, že bývalé přítelkyni jmenovaného nebylo známo místo pobytu žadatele, neboť v červenci 2013 kontaktovala z území ČR jeho matku, nikoliv přímo jeho. Tato tvrzení pak vedou správní orgán k závěru, že své potíže s bývalou přítelkyní může dotýčný vyřešit prostým přestěhováním se v rámci země. Za nevěrohodné lze taktéž považovat žadatelovo tvrzení ohledně jeho odjezdu z území Ukrajiny. Dle svého vyjádření opustil svou vlast náhodně, když šel do lesa na houby, zabloudil a najednou se ocitl na slovenské straně u autobusové zastávky. Koupil si proto jízdenku na autobus do Michalovců a odtamtud cestoval vlakem do ČR.... Toto vyjádření je taktéž zcela v rozporu s žadatelovou výpovědí, kterou učinil do protokolu na PČR dne 4. 10. 2013, kdy uvedl, že přicestoval na území ČR v pátek 27. 9. 2013 autem přes Slovensko, kam přišel ilegálně v noci mimo hraniční přechod přes les u města Ulič na Slovensku. Tam si stopl osobní automobil, který ho odvezl do Sniny, a poté nastoupil do autobusu, který ho odvezl z Košic do Brna. Výše uvedená tvrzení žadatele pak vedou správní orgán k názoru, že vstoupil na území ČR mnohem dříve, než jak on sám uvádí. Zejména vyjádření jmenovaného, že jeho bývalá přítelkyně kontaktovala v červenci 2013 z území ČR jeho matku s tím, že je zde v ČR, chce po jmenovaném peníze a vyhrožovala, že pokud jí žadatel nezaplatí, udá ho na policii, vedou správní orgán k závěru, že paní K. mohla vědět, že zde jmenovaný pobývá nelegálně, čehož chtěla využít ve svůj prospěch. Po celkovém posouzení žadatelovy výpovědi správní orgán považuje jeho žádost za

účelovou, podanou jím nejspíše s cílem legalizovat si prostřednictvím azylového řízení svůj další pobyt v ČR.

Co se týče důvodů tvrzených žadatelem při podání žádosti o mezinárodní ochranu, tedy že má informace o lidech, kteří dělají nezákonné věci, jako např. obchod s lidmi či drogami, tito mu vyhrožují, a proto musel opustit Ukrajinu, je správní orgán nucen konstatovat, že tyto považuje za účelové a nevěrohodné, neboť v průběhu správního řízení bylo jmenovaným objasněno, že se s těmito osobami nikdy nesetkal, nezná je, nikdy mu nebylo těmito soukromými osobami vyhrožováno, nikdy v minulosti nebyl těmito lidmi fyzicky napaden. O zmíněných osobách ví pouze z vyprávění jistého V., jehož příjmení žadatel nezná a se kterým se setkal až na území ČR, a to v autobuse na cestě z Brna do Prahy, tudíž tyto osoby nemohly být důvodem žadatelova odjezdu z Ukrajiny. Sám jmenovaný se o těchto důvodech v průběhu správního řízení již nezmínil....“

14. Z uvedených důvodů soud uzavřel, že v posuzovaném případě nebyly naplněny podmínky udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb.
15. Podle § 13 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb. rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.
16. Ze správního spisu nevyplývá, že by v České republice byl některému z rodinných příslušníků žalobce udělen azyl podle § 12 nebo § 14 zákona č. 325/1999 Sb., přičemž to netvrdil ani žalobce. V posuzovaném případě tak nebyly naplněny ani důvody pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny dle § 13 cit. zákona.
17. Podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb. jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
18. Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud kupříkladu ve svém rozsudku ze dne 25. 10. 2017, č.j. 6 Azs 81/2017-32: „*K námitce existence důvodů zvláštního zřetele hodných lze konstatovat, že podle ustálené judikatury na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkumává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, a ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55).“*
19. Soudní přezkum správního uvážení provedeného správním orgánem je značně omezený (s výjimkou možnosti uplatnění moderačního práva dle § 78 odst. 2 s.ř.s., které se však vztahuje pouze na řízení o žalobě proti rozhodnutí, jímž byl uložen trest za správní delikt), neboť soud může pouze zkoumat, zda správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil (srov. § 78 odst. 1 věta druhá s.ř.s.). Takové překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení nebo jeho zneužití však soud v projednávaném případě nezjistil, neboť žalovaný ve svém rozhodnutí srozumitelně mimo jiné objasnil, že ze správního spisu nelze učinit závěr,

že by žalobce byl v ohrožení života, přičemž z hlediska svého zdravotního stavu je celkově kompenzovaný a je schopen případného návratu do země; potřebné léky si žalobce obstarával sám na Ukrajině bez jakýchkoli potíží; existence rodinných vazeb pak není důvodem pro udělení humanitárního azylu. Odůvodnění závěru žalovaného o nenaplnění podmínek pro udělení humanitárního azylu soud považuje za dostatečné, přičemž žalovaný nijak nevybočil z mezí správního uvážení ani je nezneužil. Soud podotýká, že žalobce ostatně v žalobě ani překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení nebo jeho zneužití nenamítal.

20. V § 14a zákona č. 325/1999 Sb. ve znění účinném ke dni 14. 10. 2013 (datum podání žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu) bylo stanoveno:

„(1) Doplnková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

(2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

21. Jak vyplývá ze zpráv o situaci na Ukrajině obsažených ve správním spise, nejvyšším trestem, jež lze na Ukrajině uložit, je doživotní trest odnětí svobody, když trest smrti byl zrušen. Soud se pak ztotožňuje s žalovaným, který nezjistil žádnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že by jmenovaný na Ukrajině byl vystaven reálnému nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení; žalobce má v případě jakýchkoliv potíží možnost kontaktovat státní orgány své země; i přes značné problémy má Ukrajina nástroje k trestání nezákonného jednání ať již prostých občanů, tak případně i policistů. Z uvedených důvodů soud uzavřel, že v posuzovaném případě nebyl dán důvod udělení doplňkové ochrany žalobci dle § 14a odst. 1 ve spojení s § 14a odst. 2 písm. a) ani b) zákona č. 325/1999 Sb.

22. Co se týče otázky naplnění nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) cit. zákona (tj. vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu), žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí mimo jiné uvedl: *„Podle aktuálního zpravodajství ČTK probíhají v současnosti v zemi masové demonstrace odpůrců ukrajinského prezidenta a tamní vlády v souvislosti s nespokojeností s odklonem země od Evropské unie, kdy ukrajinský prezident Viktor Janukovyč v listopadu roku 2013 odmítl na nátlak Ruska podepsat dohodu o přidružení k Evropské unii. Ze zpráv zároveň vyplývá, že tyto demonstrace jsou omezeny především na centrum ukrajinské metropole Kyjeva a dalších měst, přičemž prezident s opozicí jedná a i přes ojedinělé násilnosti při protestech vzniklou situaci na Ukrajině rozhodně nelze označit za ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb.“* Soud se s tímto hodnocením žalovaného plně ztotožňuje a rovněž dospěl

- k závěru o nenaplnění nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb.
23. Soud pak souhlasí s žalovaným rovněž v tom, že případné vycestování žalobce nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR (žalobce ostatně žádný takový rozpor ani nenamítal). Proto není naplněno nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb.
24. Z žalobcem uvedených a ze správního spisu zjištěných skutečností nelze dovodit existenci skutečného nebezpečí vážné újmy, jak ji předpokládá § 14a odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb. K tomu lze poukázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudek ze dne 26. 3. 2008, č.j. 2 Azs 71/2006-82), podle níž reálným nebezpečím ve smyslu § 14a odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb. je „*nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situací stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho*“. Existence takového reálného nebezpečí ze správního spisu nevyplývá.
25. Soud dodává, že ze správního spisu nevyplývá, že by v České republice byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce; proto není dán důvod udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu §14b zákona č. 325/1999 Sb.
26. Soud v případě žalobce neshledal naplnění žádného z důvodů udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se zabýval veškerými skutečnostmi, jež v průběhu správního řízení vyšly najevo, jakož i tvrzeními žalobce. Nelze se ztotožnit s žalobcem, jenž namítal, že žalovaný nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný dle názoru soudu naopak postupoval v souladu s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (jakož i s ostatními základními zásadami činnosti správních orgánů), a žalobcem tvrzené skutečnosti s racionální argumentací vyvrátil, popř. vysvětlil, z jakého důvodu tyto skutečnosti nemohou vést k udělení mezinárodní ochrany.
27. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.
29. Ustanovená zástupkyně žalobce Mgr. Liliana Křístková, advokátka, již v souladu s § 35 odst. 9 větou první s.ř.s. platí odměnu za zastupování stát, provedla ve věci dva úkony právní služby, kterými jsou první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem (§ 11 odst. 1 písm. b/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu), a účast na jednání před soudem (§ 11 odst. 1 písm. g/ vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Za jeden úkon právní služby jí náleží mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d/ ve spojení s § 7 bodem 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb.), která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. Za dva úkony právní služby tak ustanovené zástupkyni náleží 6.800 Kč, přičemž vzhledem k tomu, že ustanovená zástupkyně je plátkyní DPH, se tato částka zvyšuje o částku odpovídající dani, tj. o

částku 1.428 Kč. Celková výše odměny ustanovené zástupkyně žalobce tedy činí 8.228 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 22. ledna 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně